

Puntdevista 63. L'economia catalana s'ha de comprometre (22/11/2019)

Fa uns dies escoltava com a RAC-1 feien referència a la baixada en picat del seguiment des programes infantils en català, davant l'enorme competència que tota la gama de plataformes digitals (Netflix, Movistar, Disney, ...) fan als tradicionals club super-3 i demés. Les conseqüències de tenir una infància que solament veu i escolta programes i pel·lícules en castellà són fàcils d'endevinar. Altrament podríem dir dels adolescents i adults.

Hom pot pensar que això és una conseqüència més del món globalitzat, on les xifres de negoci es fonamenten en el nombre de clients potencials, però alhora també ens ha de fer reflexionar sobre la nostra pròpia capacitat, en tant que poble modern i madur, per prendre decisions que garanteixin el nostre futur, partint de la base que en aquest terreny, com en molts altres, estem sols, ben sols. En un puntdevista anterior (nº 57) ja assenyalava aquesta solitud, i aleshores esmentava que l'estat espanyol, del qual encara formem part, té un *Instituto Cervantes* que solament per aquest any ha disposat d'un pressupost de 219 milions d'euros, per "*promover universalmente la enseñanza, el estudio y el uso del español y contribuir a la difusión de las culturas hispánicas en el exterior*". Aleshores ja deia que m'agradaria saber quina porció del pressupost s'ha destinat a fomentar l'ús i difusió de la llengua catalana quan, en simple lògica poblacional, ens en correspon una part. I ja no cal dir què fan al respecte la resta d'organismes estatals. Però tornem a casa nostra.

Un argument poderós, encara que no convenceria als qui no volen escoltar, per defensar el nostre dret a decidir lliurement el nostre futur, és la consideració que Catalunya és una nació. I sense entrar ara a debatre el conjunt de característiques que ens permeten fer tal afirmació, no hi ha dubte que tenir una llengua pròpia, mil·lenària i desenvolupada per afrontar els temps actuals, és una d'elles.

Les llengües són organismes vius, que neixen, es desenvolupen i moren. I moren precisament quan no tenen persones suficients que en fan un ús habitual en tots els àmbits, sense que això hagi de ser un obstacle per a ser personalment multilingüe, tal com avui es fa necessari. Però a aquest ús habitual s'hi arriba quan parles, llegeixes, omplis espais d'oci en aquesta mateixa llengua, i així es conforma un pensament vinculant a la mateixa, especialment en la infància i en l'adolescència.

Plantejada la situació que tenim, cal preguntar-nos què podem fer per aconseguir la supervivència de la nostra llengua en aquest món globalitzat, tecnificat i sense tenir el suport del poder i els recursos d'un estat propi. I la resposta no pot ser altra que apel·lar a la nostra societat civil, amb totes les seves energies i recursos, perquè es comprometi en aquest propòsit de preservar la riquesa que suposa tenir un patrimoni lingüístic propi.

Hi ha empreses que etiqueten en català, una gran part de les nostres institucions públiques l'utilitza de manera habitual, moltes persones el mantenen en la seva comunicació diària (no tantes com caldria) i l'escola compleix el seu paper d'ensenyament i ús (també amb moltes excepcions a la secundària). Però sabem que tot això resulta insuficient, tal com mostren les xifres que es publiquen

periòdicament sobre l'ús del català. Ens cal prendre mesures de supervivència que altres no tenen necessitat d'aplicar per raons obvies.

Entre aquestes mesures caldria situar el compromís del nostre empresariat de mitjans audiovisuals i demés, per crear o recolzar una plataforma digital de continguts per a infants i adults en català, a més de treballar perquè en les opcions lingüístiques de les plataformes existents el català també hi sigui present. Plataforma que podria estar vinculada a TV-3, potser; o bé obrir una altra via paral·lela. Estic convençut que aquesta iniciativa podria ser fins i tot econòmicament sostenible, i tindria la subscripció de molts de nosaltres. En tot cas, els nostres poders públics podrien donar totes les facilitats permissibles i considerar que es tracta d'una despesa, si fos el cas, que resulta tant necessària com les infraestructures viàries o altres despeses que defensen la nostra identitat cultural. Tant que parlem de fer país, aquesta és una forma tangible de fer-ne.

Davant de nous reptes, hem de trobar noves solucions. I la nostra llengua no es promou i manté amb congressos internacionals de tecnologia, sinó amb la possibilitat de poder seleccionar-la des de casa i arreu, mitjançant el televisor, l'ordinador i el mòbil, i així poder escoltar com tots els personatges que allà apareixen ens parlen en la nostra llengua.

Jaume Sarramona

(www.sarramona.net)